

„учень“, „писарь“, „даскалъ“, „попъ“ или поне какъвъ-да-е „чиновникъ“, който да не работи като тѣхъ, а да е въ канцелария, да е по модата облѣченъ и да получава по ведомостъ месечна заплата. Такива родители не виждатъ истинската радостъ въ живота. Тѣ сж заблудени отъ модата, или пъкъ искатъ да се покажатъ, че сж богатички, та ги е срамъ тѣхниятъ синъ да оре, да жъне и копае. Нѣма по-голямъ заблуждение отъ това да смѣташъ, че единъ трудъ (напр. земеделскиятъ и занаятчийскиятъ) е позоренъ, сраменъ и унизителенъ, а другъ трудъ (напр. писарскиятъ, чиновнишкиятъ, даскалскиятъ) е благороденъ, почетенъ и достоенъ.

Всѣки човѣшки трудъ е свещенъ, достоенъ и благороденъ, стига да е полезенъ на обществото. Безъ орача, безъ фабричния работникъ, безъ занаятчията свѣтътъ би загиналъ. И наопаки: безъ наука, безъ учители, безъ инженери и лѣкари, безъ печатари, безъ желѣзници и пощи, безъ сждилища и безъ управници хората би подивѣли, би заприличали на първобитнитѣ диваци и варвари. Затуй казваме: **всѣки трудъ е свещенъ и достоенъ, билъ той физически, ржченъ, или умственъ, духовенъ.**

И сами вие, читатели, знаете, колко много бащи и майки, подлѣгани отъ суетността да изкаратъ ужъ „писарь или даскалъ“ отъ детето си, за да не е черъ работникъ, а „благороденъ“ чи-

новникъ, следъ като се разсипятъ парично, изпродадатъ ниви и добитѣкъ, въ края на краищата излиза отъ галения имъ синъ нѣкой хѣймана, ленивецъ и подлецъ, който се осуква около партизанитѣ като просекъ, за да му подхвърлятъ кжшей хлѣбъ, или службица нѣкаква. Такива хора сж излишни на свѣта. Тѣ живѣятъ като въшки върху тѣлото на народа. Отъ тѣхъ никой за нищо нѣма полза. Тѣ сж товаръ и срамъ. Тѣ сж мжка и чернило за родителитѣ си, за селото и общината, дето сж се раждали.

Но какъ ставатъ тия грѣшки и заблуждения? — Азъ казахъ порано, децата не сж криви. Грѣхътъ е на родителитѣ, които отъ невежество, или отъ заблуда и самохвалство тласкатъ децата си по кривъ пътъ.

Щомъ свърши детето III класъ, а всѣки селянинъ и гражданинъ трѣбва да изучи детето си до тамъ, не само защото законътъ го задължава, а защото това учение за всѣки човѣкъ е най-малкото, което трѣбва да има; щомъ стане значи 13—14 години, всѣки баща трѣбва да помисли за бждащето на сина си, или дъщеря си. Докъ той бѣше длъженъ **непремѣнно** да го изучи. Отъ тукъ нататкъ, учението на детето зависи отъ много условия. Не може да се учи, само защото тѣй скимнало на родителитѣ. Първо и първо трѣбва да се види детето: има ли желание, иска ли да се учи, какъвъ му е билъ успѣхътъ.